

Şehirdeki Yeni Hayatımız Başlıyor

CAAARTTTT! CAARRTTTT!

Az önce annemin yanına gidip, “Bu sesi seviyor olsaydım, eve böyle öten bir kuş alırdım” dedim. Annem, gözlerini şaşkınlıkla suratıma baktı. Şakalarını beğendiğinde ama gülecek halde olmadığına, hep böyle yapar. Annemin gülecek hali yok; çünkü kapakları birbirine kalın, yapışkan bantlarla tutturulmuş kutuları açmakla meşgul. Bantları niye bıçakla boydan boya kesip sessizce açmıyor da uçlarından kaldırıp “CAAARRTTTT!” diye çekiyor bilmiyorum. Belki ablamla beraber ona yardım etmediğimiz için, kulaklarımıza ufak bir ceza veriyordur. Tabii ablam yüksek sesle müzik dinliyor ve bu cırtlak ötüşlü yapışkan bant kuşlarını duymuyor. Taşınmamız yüzünden hâlâ kızgın. Ben de kızgınım, ama bunu gösteremiyorum. Eylül –kendisi ablamdır– benim

yerime “öf”lüyor; Ekim’inse –küçük kardeşim– hiçbir şey umurunda değil. Gergedanlarla yaşamak üzere ormana taşınısak ya da babam uzayda iş bulsa, sanırım yine aynı heyecanı duyardı.

Evet, ablamın ismi Eylül, kardeşiminki Ekim. Benimkini tahmin edin hadi. Yılda on iki ay var. İki gitti. On tane ay isminden hangisidir sizce? Ben Şubat olmayı tercih ederdim ama Nisan’ım. Şubat yirmi sekiz gün süren tek aydır. Dört senede bir yirmi dokuz günü bulduğunda da tektir. Bence bu özelliği ile en farklı ay o. Ama ben Mart ile Mayıs’ın arasında öylece oturan bir Nisan’ım. Bahar aylarının ortancası. Her konuda ortanca olmak kaderimdir belki.

Bu sabah, taşınmayı kendimce protesto etmek için Örümcek Adam maskesi takıp surat astım. Ancak, düşünemediğim ufak bir ayrıntı yüzünden protestom boşa gitti. Maske gözlerimi ve dudaklarımı tamamen kapatıyordu ve kimse surat astığımı fark etmedi. Sonra Ekim, maskesini geri isteyerek ağlamaya başladı. Böylece taşınmayı protesto edip dikkatleri üzerime çekeceğime, kardeşimi ağlattığım için burnuma doğru sallanan bir adet işaret parmağı eşliğinde azar işittim:

“Nisan, çok ayıp!”

Annemin sağa sola sallanan işaret parmağını gözlerimle takip edince, annem gülmeye başladı. Sonra, saçlarımı şöyle bir karıştırıp gitti. Bir şeyi istemediğim zaman tavrımı niçin Eylül ya da Ekim gibi ortaya koyamıyorum acaba? Arkadaşım Anıl’a bu soruyu sorduğumda, bana aynen şöyle demişti:

“Çünkü sen Ortanca Balık’sın.”

Bunu söylerken, elindeki taşı denize fırlattı. Bir yandan, denize attığımız taşların balıkların kafasına gelip gelmediğini düşünürken, bir yandan da kayanın üzerindeki yengece sandviçimin ekmeğinden küçük parçalar koparıp veriyordum. Hemen yakalayıp yiyordu. Obur yengeç.

“O da ne demek öyle?” diye sordum.

Anıl yanıma oturmuş; ucuna ip bağlanmış korku taşını yengecin etrafında sallıyordu. (Korku taşının ne olduğunu anlatacağım sonra.)

“İki tane kardeşin var. Biri senden büyük, biri küçük.”

“Ortancanın ne anlama geldiğini biliyorum şapşal!” dedim.

“Köşe kapmaca oyunu gibi” dedi. “Ablan kızınca ‘öf’lüyor, odasına kapanıp müzik dinliyor. Kardeşin her konuda mutlu; bazen de mızızlık ve yaramazlık yapıyor. Çünkü biri en büyük, biri en küçük. Sana yapacak hiçbir şey kalmıyor ki. Sen Ortanca Balık’sın.”

“Ortancayım, tamam. Tavırlarımı ortaya koymak için değişik yollar bulmam lazım; ona da tamam. Bunlarla balığın ne alakası var? Niye balığım?”

“Onu da kendin bul” dedi Anıl, taşı burnumun ucunda sallayarak. Bilmece miydi bu yani? Ben birine şapşal demişsem, boşuna değildir.

Annem, yeni açtığı kutudaki tabakları mutfığa taşıyordu. Önce odama gidip korku taşını aldım, cebime koydum. Eylül, “Odama böyle dalma!” diye bağırdı. Ona hiçbir şey demeden, annemin yanına döndüm. Henüz odanın kimin olacağına karar verilmemişti. Evde üç oda vardı. Biri annemle babamın, diğer ikisi bizim. Problemin ne olduğu, azıcık matematik bilen herkes için gayet açık, değil mi? Üç çocuğa iki oda. Bu, A şehrinde B şehrine iki saatte gittiğiniz ya da bir musluk havuzu üç saatte dolduruyorsa, iki musluk daha açtığınızda o havuzun kaç saatte boşalacağını hesapladığınız problemlerden daha karmaşıktı. (Kim bir havuzu hem dolduran hem boşaltan muslukları aynı anda açıp havuzun ne kadar zamanda boşalacağını hesaplar ki? Yani niye? Önce havuzu dolu mu boş mu istiyor, buna karar verse, hayatımızın en güzel çağlarında daha çok oyun oynama şansımız olabilirdi.)

Ya abla - kardeş, iki kız aynı odada kalacağız; öbür oda Ekim’in olacak ya da Eylül büyük olduğu için tek başına kalacak ve Ekim’le ben, iki küçük kardeş bir odayı paylaşacağız. Yani bu çekişmenin tarafları, daha yarışın başında belli oldu. İki kıza karşı tek erkek kozuyla Ekim mi, iki küçüğe karşı tek büyük kozuyla Eylül mü? Ben bu yarışa sokulmamıştım bile. Galip belli olup odasına

yerleştikten sonra, yarışı kaybedenin tarafında olacaktım. Peki başka seçenekler yok muydu? (İnanın bana, her zaman başka seçenekler vardır.)

İşte odayı kapabilmem için bazı yollar:

1. En büyük ve en küçük beraber kalsın, “ortanca”, ayrı odaya çıksın. (Gayet mantıklı.)

2. Eylül ve Ekim, sonbaharın ayları. Nisan ise ilkbahara giriyor. Böylece otomatikman, bir gruplaşma ortaya çıkıyor. Sonbahar ayları aynı odayı paylaşsın; evin tek ilkbahar ayına, öbür oda verilsin. (Bu mantığa göre, eğer adım Kasım olsaydı, üç kardeş beraber kalmamız gerekirdi.)

3. Ben üç kardeşin en uslusuyum. Uslu çocuğa bir oda, yaramazlara ceza olarak aynı oda.

4. İki kardeşin paylaşacağı büyük odaya ortadan bir duvar örelim. Böylece orası da iki ayrı oda olsun.

Listeyi annemle babama sunduğumda, annem sonbahar - ilkbahar ayları seçeneğimi güzel bulduğunu söyledi. Ayrıca ismimi Kasım olarak değiştirme fikrine de sıcak baktı. Böylece üç kardeş aynı odada kalırdık ve boş olan odayı çalışma odası yapabilirdi. Tabii ki buna şiddetle karşı çıktık. Babam, birkaç sene içinde daha büyük bir eve taşınabileceğimizi söyledi. Ama bu, şimdilik sorunumuzu çözmüyordu. Bu arada bir problem daha vardı. Eylül büyük odaya yerleşmişti ve o odayı tek başına alacağını düşünüyordu. Oysa tek başına kalacak kişi, daha küçük olan odayı almalıydı. Eylül hemen suratını astı. (Bu arada Eylül on iki yaşındadır. Olgunluğa bakın! Ben on yaşındayım. Ekim ise beş.)

Babam, “Sanırım önce iki seçenektan birine karar versek daha kolay olacak” dedi. Yani ya Eylöl’le aynı odada kalacaktım ya da Ekim’le. Ekim’e fikri sorulduğunda, benim ismimin Kasım yapılmasında ısrar etti.

Annem nedenini sorduğunda, “Onu Kasım diye çağır-mak istiyorum” dedi. (Kendince çok mantıklı bir nedendi.) Babam ona, beni Kasım diye çağır-mak istiyorsa, isim değışikliğı olmadan da bunu yapabileceğini söyledi. Sonra Eylöl’ün artık büyüdüğüne ve odada tek başına kalmasına karar verildi. Ama küçük odayı alacaktı. Birkaç sene içinde de zaten daha büyük bir eve taşınacaktık ve Ekim’in de, benim de eski evdeki gibi kendi odalarımız olacaktı. Böylece masadan Ekim’le oda arkadaşı olmuş halde kalktım. Ayrıca Ekim, artık bana Kasım deme önerisini oya sundu. Benim dışımda herkes kabul etti. Konu doğrudan benimle ilgili olduğu ve ben istemediğim halde, Ekim’in önerisi oy çoğunluğuyla kabul edildi. Buna demokrasi deniyor. Bazen demokrasiyi anlamıyorum.

Sonuçta hem tek başıma kalacağım bir odam yok hem de Ekim devamlı bana “Kasım” diye seslenmeye başladı. Bu durumun nedeni, aslında çok açık. Anıl yine haklı. Ben Ortanca Balık’ım. Niye balık olduğumu düşünene düşünene annemin yanına gittim. Bir kutuyu da ben açtım:

“CAAAARRRRTTTTTT!!!!!!!!!!!!”

Annemle birbirimize baktık.

“Senin kuşun sesi pek cılız çıktı” diye dalga geçti annem. Birbirimizin gözüne ‘görürsün sen’ bakışlarıyla bakıp yarışmayı başlattık. Kutudan kutuya koşuyor, yapış-kan bantları arka arkaya çekiyorduk:

“CAAARRRTTTT!!! CUUURRTTTT!!! Cıynk!..”

(Sonuncu kutunun yapışkan bandı küçükmüş.)

İşin içine kahkahalarımız da karışınca, Eylül bu gü-rültüyü Ekim’le benim çıkardığımı sanıp bize bağırarak üzere salona geldi. Annemin de oyunun içinde olduğunu görünce, bir şey diyemedi tabii.

Annemin çocuklaştığı anları seviyorum. Onun bir tanecik Ortanca Balık’ı olmaktan bir şikâyetim yok.